

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУ

251

Градската библиотека

ОБЯВЛЕНИЯ:
На IV стр. 15 ст. на кв. см
Адресъ:
„Добруджа“

АБОНАМЕНТЪ:

За България, за 6 м. — 7 л.
За странство „ „ — 14 л.
Единъ брой 10 ст.

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪБЪРЪ

Излиза понеделникъ, орѣда и петъкъ

Въ сговорътъ е нашата сила. — Добруджанския съборъ. — Горитъ въ Добруджа подъ ромънския режимъ. — Добруджа иска своето обединение съ България. — По мирнитъ прѣговори. — Положението въ Русия. — Добруджанци за свободата на Добруджа. — Гласътъ на добруджанци.

Н. Годоровъ.

Въ сговорътъ е нашата сила.

Прѣди няколко дни ни падна единъ позивъ къмъ ромънското население, прѣснатъ отъ Янкото правителство. Гизнитъ съвети въ отчаянието си търсатъ дуни за обнадеедене на ромънския народъ. Изразитъ сж бомбастични, обаче духътъ разочарованъ. Янкото правителство каприра спасението на своето отечество въ намѣсата на стомилионния американски народъ, който тепърва щѣлъ да изпрати въ Европа въ стотици хилядни армии. Жалва перспектива!

Въ позива сж отдѣлени само три реда за Добруджа. Прави на пръвъ още погледъ впечатление, че у прокуденитъ янки управници липсва куража да нарекатъ Добруджа ромънска; тѣ базиратъ своитъ права върху тая чужда тѣмъ провинция на нейното стопанско-икономическо повдигане колонизирането ѝ и отправятъ отчаявъ протестъ, че съ даването Добруджа на България, вѣрнитъ искали да лишатъ Руския отъ излаза и на Черно-море.

Да се спремъ за малко върху тия доводи на янкото правителство. Трѣбва да признаемъ, че ромънската олигархия години подъ редъ слѣдваше безъ колебание една политика на колонизиране, която имаше въ историята равна на себе си. Орѣдствата не се подбѣраха. Създадоха се изключителни закони за прѣустройството на собствеността въ Добруджа, които бѣха едно флангиранто отрицание на всѣкакви правни принципи. Цѣльта бѣше да се ограби вмотѣтъ на мѣстното население и впоследствие да се раздаде на ромънски колонизатори. Резултатитъ обаче, бѣха блѣди; тѣ поддигаха недоволенство и у самитъ ромънски политизи, мнозина отъ които бѣха се разочаровали. Причината не се криеше въ слабостта на колонизационната система, а единствено въ характера на мѣстното население, което въ болшинството си бѣ българско. А българинитъ, въпрѣки негодитъ и прѣслѣдванята, не напушаше своя имотъ и докъ, а съ едно похвално постоянство се мячеше, чрезъ интензивността на своя личенъ трудъ, да надогне своитъ нужди, какаръ законитъ да бѣха ограбили частъ отъ неговата собствена земя. Само въ татарскитъ селища при едно население съ по-слабъ националенъ духъ, самостоятелни и култура, колонизацията даде по-осезателни резултати и то не съ масовото изселване на татаритъ, а само съ тѣхното обезземляване. Само малка частъ отъ татарското население напуца своя роденъ домъ и се исели въ България, гдѣто намираше въ законитъ на страната пълна гаранция за своитъ права.

Самоземата е твърдението на янкото правителство, че Ромъния поддигнала стопанско-икономически Добруджа. Такова поддигане се наблюдаваше както въ сѣверна, така и въ южна Добруджа, обаче то не бѣ резултатъ на държавническа политика, а плодъ на частната инициатива и прибрната трудолюбивостъ на българското население. Както тамо, така и тукъ, то е единствения виновникъ за развитѣта на цѣла Добруджа отсамъ и отатѣкъ старата граница. Въ това ромънцитъ можахъ сами да се уверятъ съ завземането на южна Добруджа въ 1913 г., когато имъ отвори апетити за безкозвѣно забогатяване и ограбване. Тѣ бѣха почнали да гледатъ на нея, като на една областъ съ неизчерпаеми богатства, които трѣбваше да се отнематъ, за да бжде съина-

но мѣстното население и по тоя начинъ прокудено отъ своята родина. Още при създаването въ първия день отъ нахлуването имъ, изключителни закони въ южна Добруджа, по образеца на сѣверната ѝ поестрима, ромънскитъ управници виждаха съвѣктѣ, които тѣхната колонизационна политика же срѣщше въ съпротивата на компавната българска маса, която бѣ съ високо издигнатъ националенъ духъ.

Последния кокъ на янкитъ държавници за отнемането излъгътъ на морѣ е най-неоспорванъ отъ естическо гледище. Не намъ се пада да рѣжемъ отъ своята слаба национална плътъ меса за алчнитъ апетити на една коварна и неприятелски настроена къмъ България държава. Аво вървимъ по логикѣта на янкото правителство, ний заслужено бихме претендирали дѣлъ въ ромънскитъ петролни извори и солени минни, защото сме лишени отъ тия богатства, съ каквито е подарена нашата събѣда.

Химерна е надеждата за спасенето на съгласието съ американската нация. На нашитъ съюзници никога не сж липсвали войски; тѣ се нуждаятъ отъ духъ и единодушие. А то янкитъ не имъ се е отдавало. Напоследѣвъ въ съгласиенскитъ прѣгове се замисли формирането на едно ръководно военно тѣло, общо за всички фронтове, обаче сърезованото между Франция и Англия парализираха още въ пърнитъ дни на рождението му неговото значение. Спорътъ се върти оноло въпроса, кой трѣбва да бжде шефъ на тоя съвѣтъ, единъ видъ главнокомандующъ за всички армии и фронтове; дали въ тоя важенъ постъ трѣбва да се тури англичанинъ, или френецъ. А това не е безъ значение за участвуицитъ въ войната наши врагове, които и безъ това се самообвиняватъ въ неравнопѣрното разпрѣдѣлене тежеститъ отъ войната. Страхътъ на френцитъ е голѣмъ; тѣ исчатъ, чрезъ свой общъ главнокомандующъ, да впрѣгнатъ по-здраво своитъ съюзници — островитяни въ тежката кървава колесница. А това яжчно имъ се отдаде до сега. Англичанитъ, право или криво, бѣха обвинени въ изневѣрване на общата съюзническа кауза и сега държатъ здраво на заетата отъ тѣхъ позиция по въпроса за назначаването на общъ командующъ армитъ. Разбира се, тѣ не бѣха инакъ нищо противъ, ако успѣха да вѣдѣтъ френцитъ въ необходимостта отъ назначаването на високия постъ въкой английски генералъ.

Прѣдъ насъ е отчетъ за станалитъ разисквания въ помещатата заседание на парижкия парламентъ, въ което бѣ поваленъ кабинетъ на Пенлеве. Отъ дебатитъ ясно личи, каква атмосфера царува въ срѣдата на френската камара, а респективно и въ цѣлия Французки народъ — атмосфера на недоверие къмъ Англия. А отъ френско гледище, то е напълно оправдано. Днесъ Франция е, която изпитва тежкитъ разорения на бошущата война, тогазъ когато Англия е закрита отъ вся страна съ своята морска черупка.

Въ памечното заседание на френския парламентъ, на 13 ноември т. г. сж били казани много горчиви истини, колгото по адресъ на Англия, толкова и по тоя на Италия. До като Пенлеве е завилъ, че постоянни международнически Генераленъ щабъ въ Версалъ нѣма да играе ролата на единъ генералъ и шефъ, а ще бжде единъ върховенъ органъ за освѣтление и контрола, едно централно бюро за разработване на плановѣтъ, Милерандъ се явѣва съ слѣднитъ паметни исторически изявления: „По поводъ работитъ въ Италия, съобщилъ ми се името на

неприятелския генералъ, азъ чакамъ да чуя името на френския генералисимъ. Когато пикол фабрика не може да функционира безъ отговоренъ шефъ, азъ не мога да си обаямъ, какъ може да mine безъ такъвъ най-грандиозното прѣдприятие, каквото е настоящата война. Най-първичното необходимо условие за успѣхъ, това е изборътъ на единъ шефъ. Азъ настоявамъ френското правителство да вземе инициативата за това назначаване, като тоя изборъ падне върху нѣкой французинъ. Въ това паметно заседание се създаде имено настроеніе за повалването на кабинетъ Пенлеве. Той стана жертва на онова несъгласуване дѣйността на съгласиенскитъ държави, което ги души отъ 3 1/2 години.

Тѣжко противното е за отбѣлзване въ срѣдата на държавитъ отъ четворния Съюзъ. Съ една армия, която въ количествено отношение нѣма претенции да се вѣри съ съгласиенскитъ въоръжени плѣчища, ний храбро отстояваме по прѣснатитъ на четири страни бойни фронтове. У нашитъ неприятел не липсватъ богатства, нито муници и оръжия. Кдѣ е тогава разкъсването на нашия достояне успѣхъ? Ний имаме една непадмината сила, това е нашето единение, нашата здуженостъ и съгласие. Тамъ е нашата мощъ сега и за въ бждаше. Ний я виждаме, ний я съзнаваме и за тоя държимъ здраво за нейната дѣйствителностъ и продължение. Ний, държавитъ отъ Съюза, сме силни въ нашето съгласие, което не трѣбва да ни дѣли и за въ бждаше. Казвали сме не веднѣжъ, че съюза нма тепърва да доизиграва ролата си въ янкото развитие и економическото борбище. За това пакъ първи длѣгъ ни се налага да поддръжаме чистотата на доврѣето въ нашата срѣда и да убиваме още въ зародиша червея, който би развалялъ нашия организъмъ, нашата сплотеностъ и единение. Търкаинята трѣбва да се лѣкуватъ рационално; тѣхното отлагане носи извистелни отрова, които може да се отрази пагубно за общото дѣло, което ний прѣдстои и за въ бждаше. Отъ това становище, ний глѣдаме на разрешението на въпроса за Добруджа и етапното управление, като на жестъ отъ голѣмо значение. Остава само едно, — да се побърза, за да не се създаватъ най-малки наезки на недоврѣе и охлаждени. Въ сговорътъ е нашата сила; всички къмъ единение! Днесъ — утрѣ трѣбва да царя въ нашата срѣда само съгласие и доврѣе; то е нашата бѣдина. Убийайте червея на недоуменната още въ самия имъ зародишъ, за да не гложде нашата здрава снага!

Положението на бойнитъ фронтове.

Бюлетенъ отъ Щаба на Дѣйствуищата армия за 14.XII 1917 г.

Македонски фронтъ. По цѣлия фронтъ умѣрена обезпозовителна стрѣлба, която бѣе оживена по Червената стѣна и западно отъ Добре поле. Югозападно отъ Добричъ, проговихме едно неприятелско разузнавателно отдѣление.

Добруджански фронтъ. Спокойно.

Западенъ воененъ театръ. Група армия на Българския прѣстонаслѣдникъ. Въ Фландриз само въ нѣкой участѣкъ имаме оживенъ артилерийски огънь. Източно отъ Букекуръ англичанитъ се опитаха да гаснатъ по-ново изгубенитъ си окопи. Тѣ бѣха обаче отблъснати съ голѣми за тѣхъ загуби. Тука както и при една въшма атака, южно отъ Кривниче, останаха въ наши рѣ-

неутралното правителство бѣше такъвъ, че, споредъ международния обичай, трѣбваше да се приеме съ сигурност, както неутралното запитване е послѣдвало съ предварителна съгласие на британското правителство и съ неговото знание. Освѣн това можеше да се заключи съ голяма вѣроятностъ отъ обстоятелствата на запитването, че английскитѣ кабинети, прѣди да направятъ тѣзи постѣпки, се е разбиралъ съ славнитѣ си съюзници и възема тѣхното съгласие. Германското правителство по принципъ е било готово да отговори на запитването. То можеше да се отговори посредствено и непосредствено, чрезъ посредството на неутралната държава, чрезъ доброво лице, като по целесъобразно. По нататъшното развитие на събитията застава германското правителство да разбере, че отъ страна на нашитѣ противници не е станало нищо, което да направи възможно непосредствения отговоръ на запитването. Готовността на английското правителство да приеме изъяснително общение отъ страна на германското правителство, се узна чрезъ съобщенията на Валфура въ долната камара. По нататъшни постѣпки по този случай непосредствено отъ германска страна.

Положението въ Русия.

Стокхолмъ. Новиятъ руски пълномощенъ министръ въ Стокхолмъ г. Орловски, болшевикъ, отговаряйки на едно запитване, е казалъ, че е убеденъ, както учредителното собрание ще поддържа правителството на болшевикитѣ и ще се обяви за независимостта на Финландия и Полша. Г. Орловски счита, че отъ само себе си се разбира, какво украинцията на Аландскитѣ острови ще бѣдатъ сручени и че ще се даде на финландското население и на населението отъ Аландскитѣ острови право да рѣшатъ бъдещата съдба на тази група острови.

Висна. Както се съобщава отъ добръ освѣдоменъ источникъ, полученитѣ отъ Копенхагенъ известия за демобилизацията на рускитѣ армии не отговарятъ на истината. Съвѣтъ на Народнитѣ комисари е заповѣдалъ пактията, прѣди пѣколкото седмички, освобождаването на 3, може би на 4, отъ най-старитѣ набори, обаче заповѣди, досежно, по-нататъшното намаление ефективитѣ на рускитѣ войски, отъ всичко, което се знае до сега, не сѣ били издадени. Сѣжко в служовѣтъ за назначаването на генералъ Шербачевъ за главнокомандующи и за инициата му мисия да започне прѣговори за миръ още не сѣ потвърдени отъ ижеждѣ.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция обнародва единъ декретъ, подписанъ отъ Ленинъ и Троцки за арестуването водителитѣ на гражданската война-противъ революцията. Въ този декретъ се казва: тѣй-како главнитѣ членове на кадетскитѣ организации сѣ врагове на народа, тѣ трѣбва да бѣдатъ арестувани и сѣдени отъ революционеритѣ съдѣ. Съвѣтитѣ трѣбва да взематъ мѣрки за надзоръ върху кадетскитѣ организации, прѣдъ видѣ тѣхнитѣ връзки съ водителитѣ на гражданската война Калединъ и Корниловъ, които работятъ противъ революцията. Декретътъ влиза въ сила отъ деня на обнародването му.

Петроградъ. Съгласно даденитѣ отъ народнитѣ комисари заповѣди, отариването на Учредителното собрание ще стане, когато депутатитѣ се събератъ. Работническитѣ печатъ разсказва рѣзкитѣ съобщения, досежно Учредителното собрание. Въ случай-че болшинството въ Учредителното собрание не бѣде рѣшително за властта на съвѣтитѣ, прѣдлага се отъ една страна изгонването на кадетитѣ които сѣ контра-революционери и не трѣбва да сѣ присѣятъ въ събранията и отъ друга—да се произведатъ на мнозина места нови избори, прѣдъ видѣ злоупотреблената, извършена отъ кадетитѣ въ избирателната комисия. Въ всѣки случай-наситѣ ще поддържатъ само това учредително собрание, което ще имъ гарантира земя, миръ и свобода. Народнитѣ комисари ще прѣдватъ повѣрената имъ отъ конгреса на съвѣтитѣ власт, само на едно собрание, което ще отговара на народното желание. Организиранитѣ отъ кадетитѣ, меншевикитѣ и социалистичитѣ революционери демонстрация съ лозунгъ „вѣлата властъ въ ръцѣтъ на учредителното собрание“ никакъ не издѣли положението. Вѣлата властъ ще остане въ ръцѣтъ на работничитѣ, войничитѣ и селанитѣ и на тѣзи, които бранятъ тѣхнитѣ интереси.

Петроградъ. Народнитѣ комисари отправиха да запацитѣ единъ манифестъ, съ който ги канятъ да

забератъ между Каледина и Корнилова отъ една страна и съвѣтъ отъ друга и да арестуватъ Корнилова и Каледина и да ги прѣдватъ на съвѣта. Разнитѣ военни параходи отъ черноморската флота пристигнали въ Таганрогъ, добаркирали войски въ прѣвѣн протеста на запацитѣ и продължили ижтуването си за устието на Донъ за да отидатъ въ Ростовъ.

Антверпаъ. Агенцията Райтеръ съобщава отъ Петроградъ: Раднотелеграма съобщава отъ Ростовъ, че Калединъ е обсадилъ града. При Рахитованъ боятъ продължава. Войскитѣ на болшевикитѣ бидоха поддрѣпени чрезъ артилерийски отдѣления на Черноморската флота. При Бѣлгородъ силниятъ бой продължава. И дѣйтѣ партии иматъ голѣми загуби.

Обвинението на Байо. Парижъ. Съобщение на агенцията Хавакъ. Споредъ вѣста, съ които се иска разрешение за започване прѣсѣдване противъ бившия амбасадоръ прѣседателъ г. Юозефъ Байо, послѣдния се обвинява въ покушение противъ сигурността на държавата, чрезъ дѣйствиа, можещи да компрометиратъ народното единодушие; въ разбрателство съ противника, както и за пропагандата му въ полза на немонархията въ дѣйствието. За тѣзи обвинениа сѣ компетентни военитѣ съдѣлица, но, ако обвинението за покушение противъ сигурността на държавата окончателно се вѣзиреше г. Байо би трѣбвало да бѣде изправенъ прѣдъ държавенъ съдъ.

Дългаветѣ на Италия. Берлинъ. Италианскитѣ военни дългове сѣ възлѣзли до 30 XI. 1917 год. на 20 милиарди лири, а сега надминаватъ 30 милиарда, чрезъ което цѣлѣ държавенъ дългъ надминава 45 милиарда. Италианското народно богатство се оценява на 100 милиарда лири.

Нападение на пристанището Триестъ. Римъ. Агенцията Стефани. Началникъ на адмиралтейския щабъ съобщава, че на 9 сръвцу 10 декември прѣзъ нощта, нашитѣ военни параходи, които бѣха навлѣзли въ пристанището Триестъ, дадоха 4 торпедни истрѣла сръвцу 2 парахода отъ типа Мюваркъ. Парахода „Вена“ потъна. Нашитѣ бойни единици се върнали здрави.

Владивостокъ не е окупранъ. Лондонъ. Райтеръ. „Таймсъ“ съобщава отъ Вашингтонъ: Съобщаватъ отъ Токио, какво японскитѣ пълномощникъ опровергаватъ стоварването на японски военски части въ Владивостокъ. Той заявявалъ, че сѣ бѣше изпратилъ за Владивостокъ японски технически войски, въ да уреждатъ пристанището, като послѣдна точка на северната жѣлѣзница.

Английски гласъ за анжота. Ротердамъ. Споредъ в „Ню Курантъ“, „Таймсъ“ казалъ да се каредѣ съдѣствие за прикритието на английскитѣ поражения на западни фронтѣ. Съжитѣ вѣстанкѣ искалъ увольнението на всички провинци се въ груби грѣшки началника.

Добруджанци! Незабравяйте, че бъдещето на родината ви зависи отъ каквата изидна силностостъ.

Добруджанци
За свободата на Добруджа

Министру Прѣседателю, Прѣседателя на Народното Собрание и шефотѣ на политическитѣ партии Алек. Малиновъ, Иванъ Евангеловъ, Дръ Даналъ, Найчо Цановъ, Я. Савковъ, Н. Апостоловъ, Драгневъ и Д. Блатовъ сѣ изпратили слѣдитѣ телеграми отъ северна и южна Добруджа:

Като отъ гръмъ сѣхме ударени, когато узвѣхме, че имаме дипломатически споръ за Добруджа, която е изкушена съ тождо българска кръвъ. 40 години вѣнчоме веритѣ на „културния“ тираникъ-влахъ, докато изгрѣ зората на свободата, когато майка България, съ силитѣ синопле като вѣнове, дойдоха и ни ослободиха отъ умразащото робство. Добруджа е българска и лай безъ майка България не можевъ да живѣеме; за нея ще помислимъ живота и нѣмта си нежеми пакъ да останемъ подъ робство. За това, Господи Прѣседателю поддрѣпени отъ цѣлѣ български народъ вѣдичете високо авторитетния си гласъ и докажете прѣдъ цѣлѣна съвѣтъ, че Добруджа е българска, а не ромѣнска.
За населенето на с. Галица, прѣседателъ на мѣстния народенъ комитетъ: Петъръ Желевъ.

Отъ настоящето си, ние жителитѣ на с. Сарк-Юртъ — Кожлашка околия — Въ моимъ:

1. Да се застъпите най-енергично, за немедненото въвеждане на чисто българско управление въ цѣла Добруджа, та и ние да вжусеме отъ свободата, която българското храбро воинство ни издѣйства съ кръвта си, пролѣна по обширнитѣ добруджански полета, а тамъ имѣла свобода не е почувствана още отъ насъ.

2. Да се обяви още отъ сега прикѣжданаване на Добруджа, до устието на р. Дунавъ, къмъ България, защото тя е била българска, такава е настоящето, такава и трѣбва да остане за вѣкъ, понеже

„Не дѣла се духъ отъ тѣло,
Ни отъ навъ Славнии Богъ;
Не дѣлѣма и отъ България
Добруджа е истинъ слогъ“.

Ние казваме:

а) Нашта роденъ кѣтъ не може да става раздѣна монета за чуждитѣ егеметични интереси, че съ нашѣ кѣтъ не може да се плаща бъдещето съмнително прикѣпанство на коварна Ромѣния, че ние, съ оръжие въ ръка, ще запащяваме освободена Добруджа и не ще допуснемъ ромѣнското владичество да се завърне наново въ насъ.

б) Всѣмъ българинѣ, които се противопостави на нашитѣ искания е прѣдатель, а всѣмъ чужденецъ, който дѣйства противъ българскитѣ интереси и права на Добруджа за насъ и български врагъ.

Ний почтително моимъ българското народно прѣдставителство да заповѣда и повѣти нашѣта роденъ кѣтъ, ижмата на българското царство, да се подлюбува на обширнитѣ му плодни полета, на хубавѣя Бабадански бакалъ, да се опознае съ него и населението му. Алохираме къмъ Васъ, Господа Народни Прѣдставители, да поддрѣпите смѣло и рѣшително нашата свѣта кауза.

За населенето, прѣседателъ на черковно училищното настоятелство,
Иметъ: И. Колдовъ.

Жителитѣ на с. Башъ-кѣлъ, Бабаданска околия, считаме, че пролѣтата кръвъ на вжрениитѣ храбарци, отъ съюзитѣ войски, е прѣдоставила за изкушване свободата на България отъ пъресто българско царство — Добруджа. Сѣмѣтаме за окончателно разпожсаши робскитѣ вериги, подъ които сме вжзможвали десетки години, затова искаме незабавно въвеждане на българско управление въ цѣла северна Добруджа и обявяваме още сега присѣдиняването ѣ къмъ България. Ще сѣмѣтаме за прѣдатель всѣмъ българинѣ, който се противопостави на заслуженитѣ искания и за нашъ врагъ кадевъ за още кръвъ човѣшка всѣмъ чужденецъ, който дѣйствува противъ освобождаването ни отъ проваленото робство на коварния влахъ.

Показваме българското народно прѣдставителство да бааговали и посѣти българска Добруджа, да проучи лично боайитѣ и желанията на добруджанското население и поддрѣпи смѣло и рѣшително нашата кауза, за да изпѣли достойно длѣтитѣ си, подобно на вжречно безстрашнитѣ храбарци, които безъ смутъ прѣдъ барабанами огънъ на топове, градъ отъ куршуми и гранати, не пощадижа живота си за увѣнчаване съ успѣхъ свѣтото дѣло „обединението на цѣлокупния български народъ“.

Прѣседателъ на мѣст. народ. комитетъ:
Браню Костовъ.

Ний, жителитѣ на с. Чинали, Бабаданско, искаме да бѣде въведено българско управление още сега въ цѣла северна Добруджа.

Да се обяви присѣдинението ѣ къмъ България. Родимъ ни кѣтъ не може да става раздѣна монета по чужди егеметични интереси. Добруджанското население съ оръжие въ ръка ще запащява свободата си. Показваме българскитѣ народни прѣдставители да посѣятъ Добруджа и да се запознаватъ съ нея.

За Чиналици, иметъ: Георгиевъ.
Прѣседателъ на чер-училищното настоятелство:
И. Савовъ.

Добруджа, географически и етнически е една и пѣдѣима отъ ебитото на отечество България; такава е била тя и политически до 1878 години. Обаче бездѣлната дипломатия, безъ да държи смѣтка за чувствата и интереситѣ на българското племе, откъсна северна Добруджа отъ България и я рѣдаде на Ромѣния, подъ която та цѣлѣ 38 години вода единъ непоносимъ чужовенъ и политически режимъ. Днесъ когато Българияското воинство, съ свои добѣдовесенъ устрѣмъ, прѣвѣна на искусстваната прѣграда на дипломатията и прогонилъ коварния потѣснитѣ влахъ Дунава, ще бѣде почувано свѣтостатство надъ чувствата и интереситѣ на българска народъ, щото отново Добруджа да се прѣдава въ рѣцѣтъ на оми, които тѣй дълго сѣ и терзали духовно и политически. Прѣдъ видѣ за това населението на гр. Балчикъ най-настоятелно иска отъ Васъ, да се вжстѣпите прѣдъ когото трѣбва, щото незабавно да се прокламира присѣдиняването на цѣла Добруджа до устиата на Дунава къмъ общото ни отечество България и се въведе въ нея родно българско управление. Нѣма се знай и запомни добѣтъ отъ нѣмното трѣбва, че послѣднитѣ влахъ може да се настѣпи отново въ Добруджа, само като прѣимне чрезъ нашитѣ и на синопелитѣ ни трупове.

За Балчикскитѣ граждани, училномощенитѣ: А. Лудевловъ, Р. Вончевъ, Н. Рачевъ, Ст. Задгорски, Т. Добревъ.

